

Posudek na magisterskou diplomovou práci Daniela Brátka:

Komparace fungování švédského a finského divadelního systému s českým prostředím

Zdánlivě odtaziť téma (severské divadelní systémy) se ukazuje být značně produktivní pro reflexi současného stavu divadelního systému v ČR. Práce má jasnou strukturu (kulturní systémy, legislativa, financování, právní subjektivita, modely správy divadel a konkrétní příklady přes funkce národních divadel). V každé ze šesti kapitol je pak závěr s komparací naší vlastní praxe. Výborné a inspirativní jsou dokumenty uvedené v přílohách.

K výtkám patří některé marginálie či nedorečené teze. Například stran formální úpravy: hned v obsahu se objeví gramatická chyba. Některé formulace jsou zavádějící (viz str. 15), týkající se financování švédských divadel ve Finsku, kde autor píše, že činnost těchto divadel je *primárně* financována ze švédských kulturních fondů, aby hned v následující větě napsal, že tato divadla jsou *majoritně* financována Finskem. Z nedoslovených věcí by měla následovat konstatace, jak to ve Finsku nyní vypadá s tzv. nepodmíněným příjmem a naopak, jak to ve Švédsku vypadá v současné praxi s tzv. generovou vyvážeností stran inscenačních týmů a jednotlivých divadelních profesí.

V kapitole, týkající se legislativy by mělo být jednoznačně řečeno, nakolik je pro nás inspirativní jejich divadelní legislativa, včetně profesních statutů umělců, jejich sociálního zabezpečení a způsobů finanční podpory. V kapitole financování mi schází přehledná srovnávací tabulka veřejných výdajů na divadlo inkriminovaných tří zemí. V kapitole, věnované právní subjektivitě je potřeba zdůraznit, proč jejich nejčastěji využívané formy provozování divadel (nadace a s.r.o.) nejde využít (či naopak naplno nevyužíváme) u nás – viz hypotetická představa našeho ND jako s.r.o. V případě modelů správy národních divadel schází v případě Královského dramatického divadla to nejpodstatnější: je spravováno *představenstvem* (radou), které volí *shromáždění*. Shromáždění koho či čeho není zjevné. V případě našeho ND rozhodující roli (viz jmenování ředitele) zjevně hraje tzv. garanční rada, její statut a funkce je přece jen odlišný např. od správních či uměleckých rad. U nás stále jde o model příspěvkové organizace s tzv. nedělitelnou pravomocí ředitele.

V závěrečné srovnávací kapitole stačí jen připomenout metodiku a tvorbu kulturních rozpočtů ve Švédsku a Finsku oproti naší praxi a už tento samotný fakt napoví o významu kultury (a divadelní kultury po výtce) u nás. Přece jen v práci diplomanta postrádám konstataci - zda existuje případná vazba mezi evidentně kvalitním divadelním systémem a vlastní kvalitou divadelní produkce té které země. A s lítostí postrádám rozvedení jedné z výchozích tezí autora o důvěře státu ve své kulturní instituce a naopak o důvěře těchto institucí ve svůj stát. Byl to, alespoň pro mne, jeden z nejinspirativnějších impulsů na margo naší kulturní politiky. Kdeže ty loňské sněhy jsou!

Práce naplňuje formální podmínky kladené na magisterskou práci v našem oboru a je navíc v mnohém přínosná pro reflexi i formování našeho vlastního divadelního systému.

Práci jednoznačně doporučuji k obhajobě.

Navrhovaná známka: B

4. 9.2018

doc. Mgr. Bohumil Nekolný